

РЕШЕНИЕ

№ 6911

гр. София, 11.11.2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав,
в публично заседание на 02.11.2015 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Бранимира Митушева

при участието на секретаря Гургана Маринова, като разгледа дело номер **5087** по описа за **2015** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от АПК във връзка с чл. 112, ал. 1, т. 4 от Закона за здравето /ЗЗ/.

Образувано е по жалба на Д. Р. И. - А. от [населено място] срещу експертно решение № 0141 от зас. № 025/13.02.2015 г. на Националната експертна лекарска комисия.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, като постановен при допуснати съществени процесуални нарушения и в противоречие с материално-правните норми. Твърди се, че решението е издадено, след като са изтекли сроковете за обжалване на решението на ТЕЛК. Възражава се още срещу определения процент трайно намалена работоспособност /ТНР/, както и се твърди, че заболяването на жалбоподателката не предполага възстановяване на здравословното ѝ състояние, а напротив – прогресивно намаляване на трудоспособността ѝ. Претендира се от съда да постанови съдебно решение, с което да се отмени оспореното решение, както и да бъдат присъдени направените по делото разноски.

Ответникът – НАЦИОНАЛНА ЕКСПЕРТНА ЛЕКАРСКА КОМИСИЯ /НЕЛК/ – редовно призован, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Заинтересованата страна – РУ „СО”, ГР. С. – редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, редовно уведомена, не изпраща

представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

С експертно решение № 2488 от зас. № 137/18.09.2014 г. ТЕЛК за общи заболявания, II състав, при I МБАЛ - С., е приел, че здравословното състояние на Д. Р. И. – А. обуславя 60 % ТНР. Цитираното решение е обжалвано пред НЕЛК с жалба вх. № 8369/16.10.2014 г. от председателя на Медицинската комисия по чл. 98, ал. 4 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/ към ТП на НОИ в частта му за оценката на трайно намалена работоспособност/вида и степента на увреждане. Във връзка с така подадената жалба НЕЛК приема експертно решение № 0141 от зас. № 025/13.02.2015 г., с което отменя решението на ТЕЛК по оценката на работоспособността и срока на инвалидност и определя нов краен процент ТНР – 40 %. Цялостната диагноза на Д. Р. И. - А. към датата на освидетелстване от НЕЛК е: Състояние след стрипинг на вена сафена магна в ляво, постромботичен синдром на лява подбедрица, ХВБ – V клас по С., вторична варикоза. След пълно преосвидетелстване и преглед на жалбоподателката в специализирания състав по хирургични болести НЕЛК определя краен процент на ТНР – 40 % по Наредбата за медицинската експертиза /НМЕ/.

По делото е допусната и приета съдебно-медицинска експертиза, извършена от вещото лице д-р Д. Н. К. – Л. въз основа на приложената към делото медицинска документация. Съгласно заключението на вещото лице жалбоподателката страда от „П. синдром“ с давност повече от 20 години, като заболяването има хроничен характер с периоди на обостряне, в следствие на което инсуфициевцията на дълбоката венозна система се задълбочава, а при Д. А. е налице и вторична варикоза след отстраняване на главната повърхностна вена, което допълнително затруднява венозния кръвоток. В заключението си вещото лице е посочило, че наличието на отток на лявата подбедрица с разлика в обиколката по-голяма от 2 см. и кожните изменения – задебеляване и пигментация, напреднал стадий на склеродермит и белези от заздравяли варикозни язви, говори за напреднал стадия на ХВН. Вещото лице е приело, ползвайки Международната класификация – С. с оглед определянето процента на ТНР, че в процесния случай от административния орган не са отразени останалите компоненти, даващи представа за стадия на заболяването, а именно: С /клиника/ – С5 – зараснала варикозна язва и С6 – активна язва, като в случая са налице данни за рецидивирани язви, което е С 5-6; Е /етиология/ - Ес – вторична ХВН след възпалителен процес на дълбоката венозна система, довеждащ до трайни промени в стената на вената и клапния апарат; А /анатомия/ - А. – засегнати дълбоката и повърхностна венозна система; Р /патофизиология/ - Р. – рефлукс и обструкция, доказани с ултразвуково изследване. В заключението е посочено още, че дългосрочността на заболяването на жалбоподателката и отразените в медицинската документация динамични промени – оточност, кожни изменения, рецидивирани язви, рефлукс и обструкция, свидетелстват за напреднал стадий на ХВН. При така установеното вещото лице е дало обща оценка на ТНР – 60 %, отговаряща на т. 1. 4., р. III, ч. VIII по НМЕ. Разпитано в съдебно заседание вещото лице е заявило, че НЕЛК при определяне на процента ТНР е взела предвид само компонент С5, което не е достатъчно, за да бъде определена динамиката на заболяването на жалбоподателката.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от надлежна страна и в срока по чл.

149, ал. 1 от АПК. Видно от приложената по делото обратна разписка оспореното експертно решение е връчено лично на жалбоподателката на 15.05.2015г., като жалбата е подадена до съда на 20.05.2015 г., съгласно поставен върху същата вх. № 12826, т. е. в законоустановения 14-дневен срок.

Разгледана по същество, след проверка на административния акт съгласно чл. 168, ал.1 от АПК във връзка с чл. 146 от АПК, същата е основателна по следните съображения:

Обжалваното в настоящото производство експертно решение № 0141 от зас. № 025/13.02.2015 г. на НЕЛК е постановено от компетентен административен орган по смисъла на чл. 103, ал. 4 от ЗЗ във връзка с чл. 3, ал. 2 от НМЕ. Процесното решение е постановено също така и в установената от закона форма, както и при спазване на административнопроизводствените правила. В тази връзка следва да се има предвид, че се явява неоснователно твърдението на жалбоподателката за недопустимост на жалбата, с която е сезиран административният орган, поради подаването ѝ след изтичане на 14-дневния преклузивен срок, установен с разпоредбата на чл. 112, ал. 1, т. 3 от ЗЗ.

Съгласно чл. 98, ал. 6 от КСО в случай, че медицинската комисия реши, че експертните решения на ТЕЛК и НЕЛК са неправилно издадени, председателят ѝ подава жалба срещу решенията на органите на медицинската експертиза в 14-дневен срок от деня на получаването им в съответното териториално поделение на НОИ. Жалбата срещу решенията на ТЕЛК се подава пред НЕЛК, а срещу решенията на НЕЛК - пред административния съд, по реда на АПК.

В процесния случай Медицинската комисия при Столично управление „Социално осигуряване“ е взела решение № 21804 от 08.10.2014 г. за обжалване на експертно решение № 2488 от зас. № 137/18.09.2014 г. на ТЕЛК за общи заболявания, като в решението е отразено получаване на експертното решение на ТЕЛК на датата 03.10.2014 г. Четиринадесетдневният преклузивен срок, считано от датата на получаване на експертното решение, изтича на 17.10.2014 г., а видно от доказателствата по делото жалбата на председателя на медицинската комисия е подадена по надлежния ред и на 16.10.2014 г. е входирана в НЕЛК, т.е. в преклузивния срок.

Настоящият съдебен състав намира обаче, че оспореното решение е постановено при неправилно приложение на материалния закон. В тази връзка спорен между страните по делото е въпросът относно процента на трайно намалена работоспособност на жалбоподателката. С обжалвания административен акт е определен процент на ТНР - 40 %. Съгласно заключението на приетата по делото съдебно-медицинска експертиза, което не е оспорено от страните и се възприема от съда, като обективно и компетентно изготвено, за заболяването на жалбоподателката „П. синдром“, което е с давност повече от 20 години и има хроничен характер с периоди на обостряне, в следствие на което инсуфициевцията на дълбоката венозна система се задълбочава, следва да се определят 60 % ТНР. При определяне на процента ТНР вещото лице е съобразило както нормите на НМЕ /т. 1. 4., р. III, ч. VIII/, така и Международната класификация – С..

Съгласно приложимата в процесния случай норма на чл. 63, ал. 1 от НМЕ административният орган следва да извърши преценка на установеното увреждане, стадият на неговото развитие и обусловеният функционален дефицит, като се съобрази със съответната отправна точка съгласно приложение № 1 към чл. 63, ал. 1

от НМЕ. Това задължение на административния орган е частен случай на основното му задължение да изясни обективно и пълно всички факти от значение за случая и да приложи правилно към установените факти съответната правна норма. Обстоятелството, че в процесния случай е налице несъответствие между определения от НЕЛК процент на ТНР за заболяването на жалбоподателката и установения от съда въз основа на извършената съдебно-медицинска експертиза, не прави административният акт законосъобразен и не може да обоснове извод за неоснователност на жалбата.

Предвид гореизложеното настоящият съдебен състав намира, че обжалваният административен акт е постановен при противоречие с материалноправните разпоредби – основание за отмяна по чл. 146, т. 4 от АПК. Експертното решение на НЕЛК следва да бъде отменено и тъй като определянето на процента на ТНР е в компетентността на административния орган, съдът следва да върне преписката на административния орган, при условията на чл. 173, ал. 2 от АПК, за произнасяне по същество в съответствие с разпоредбите на НМЕ и при съобразяване на заключението на вещото лице по приетата и неоспорена в настоящото съдебно производство съдебно-медицинска експертиза.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК съдът намира за основателна и претенция на жалбоподателката да ѝ бъдат възстановени и направените съдебни разноски в размер на 190 лева, представляващи внесена държавна такса в размер на 10 лева и внесен депозит за вещо лице в размер на 180 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК Административен съд – София град, 24-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. Р. И. - А. от [населено място] експертно решение № 0141 от зас. № 025/13.02.2015 г. на Националната експертна лекарска комисия.

ВРЪЩА административната преписка на НАЦИОНАЛНАТА ЕКСПЕРТНА ЛЕКАРСКА КОМИСИЯ за ново произнасяне съобразно дадените указания.

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНАТА ЕКСПЕРТНА ЛЕКАРСКА КОМИСИЯ да заплати на Д. Р. И. – А., с ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 190 /сто и деветдесет/ лева, представляваща разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ:

